

ZUM ZA ZIMZELEN IN PETELINJE PERO

Tisti obupani, v svojem pogumu do blaznosti pogumni kmetje, ki so požigali graščine in ki so se upirali cesarski vojski s kosami, cepci in vilami, tisti kmetje, ki so obešali valpte in gnali graščake pred plug. .. (verjetno I.C.)

(midva, Robert, povzamiva besedo) - tisti kmetje gredo neizrabljeni lahko nazaj pod zeleno rušo, od tam smo jih privlekli, pa vse kaže, da so ovira in nesporazum našemu času in naši pameti. Velikega hrvaško-slovenskega kmečkega upora ni več. Zgodilo pa se je, da nas o tem pomembnem odkritju niso utegnili obvestiti najbolj poklicani zadolženci - pa kaj, delo bodo opravili novinarji. Če manjka še kaka letnica z več nič lami - volja staviti naj uporabi Spartakov upor, marsikdo bi odkril simboliko. Ko ni več skupne volje - praznovati sku paj je najpomembnejše, da Ljubljana (pomorsko mesto s sidrom) dobi še puntarskega kmeta (s cepcem in navpik pri vezano koso). Še prijazen nasvet: puntarja velja postaviti ob Ivana Cankarja (nekoč je hotel pisati dramo o kmečkih uporih in govoril je o volji narodov tu pri nas) - pa bi tako presenečenemu puntarju lahko povedal, kako se pri nas po tej reči streže.

Ker se je to dogajalo še v dneh, ko je nad našim mestom ležala temna, srce in razum napadajoča megla, se je kljub vse mu ohranjalo upanje, da utegne prijazno sonce prinesiti strelitev in pojasnilo, da ta praksa ne sodi v isto korito, kamor smo potlačili razbijalce naroda in slovenskosti. Pogledaš v korito - notri sami znanci. Počasi dviguješ glavo, pogled že sega skoraj čez korito, sprejema že sij svetlih oken in lesket zglajenega kamna, ko se strese telo pa ti iz prsi plane glas: "Kaj Gubci, kaj Gregorčiči, kaj Munihi, kaj vsi širokodlani pun tarji - prizanesite nam s svojo duhovno prisotnostjo na vseh velikih slavih. Vse bomo opravili sami. Če pa vas sveti Pe ter spusti za uro ali dve na zemljo, pojdite raje tja, kjer ste bili nekoč doma, posedite uro ali dve z družino v hiši, ki stoji blizu vaše nekdanje, pa prisluhnite tej tihni proslavi kmečkega čudnega danes in negotovega jutri. Besede te proslave bodo tihe in težke - dišale bodo po prsti, konjskem seču, silaži in politem črniti vaših šol. Tu žal ne bo ne velikih letnic - ne dialektičnega pregleda petih stoletij - vse to ve prednja četa kmečkega razreda, ki pozna trenutke naprednosti in trenutke konservativnosti slovenskega kmeta, ki ve, kako in kdaj naj ta narod slavi svoje praznike.

P.S. Ta je napisano tako, ker so prekreпки obrisi, ki jih vi dim in ker mi take slovesnosti nosijo jeza in žalost.

DRAGI MILAN

Milan, preživel sem razkorak menjave! Obrati so bili moč ni in udarci ponižujoči, a prodirni, nekje v daljavi že ra stlinsko nabuhli. Zrklo sem nastavil oziroma vkopal v breg poleg soljenih vlaken. Upam, da mi ne nakloniš neljubezni vih gibov.

Opazil sem, da mi je pisalni stroj v ravnini valja odgovoril z migetanjem, mislim pa tudi, da se jekleni deli mučijo z sramežljivostjo.

Najin prijatelj mi je poslal knjigo, dovoli, da zapišem njegov odhod, ker potuje v dvorano v kateri so svečniki zrasli v najine rože.

Posilja nama tudi odtis semenja. Delec vonja, vonja po us njeni nesreči. Voda v mojem telesu me sili v neznano pro šnjo. Obdaja rebra mojih dlesni in zvok orgelj je obdala v tančico nespavanja. Vseeno upam, da stavi na same dolge tone in v tem je njena prednost. Sovražim čeljusti! Scipiofila mi je poslala truden zvok. Zapisal ga bom! Zdrobljene razbitine sem ugrabila neznana sled nozdrvi je razbila v levici vonj po mesu in desnica modra ladja zasržena v papirni breg

pozdravi ljubi brstje okoli temeljev
hotna lasnica sem
lajež tvojih breztežnosti

Nisem in nisem imel dovolj moči, da bi prevedel bolj blede, Topotanja mojih zvoničastih škorenjcev je prestregel nov udarec in navajen kot škorpion sem oddal nove meglice. Omešil sem se! Milan, prodajam svoj zimski plašč, svojo tu niko, potapljaško vrečo sesirkov in neprobojnosti. Tipka tam, tipka tukaj, zaželeno je, da jo podtakneš odstotkom. Čutim, da se lotevaš stvari strastno, naj ti oprostijo moje j ezdne sandale. Okolje ti je poklonilo mirno, a rezko nprav, odkar si pristopil k dnevu. Položi svoje nagle spremembe na žrtvenik večnih pogledov. Naj te ne moti lečje in tanki piski. Udarec naj bo grob, da bo čutenje nežnejše. Pogumen in zvest človek je klorofil čednostim v ozkih predorih soro dnim ognjiščem in njih nikoli doživetem siju!

Rešujem križanko brstenja, odhod k drugi kretnji, ki bo od trgala list na kožnatem koledarju in pognala nihal s še plit vejšo močjo.

Kaj pa arhitektonske votline? In maziljenje toplih topečih sledi v času parjenja! Milan, plamteče ulomke si posadi na jezik, zarij kopita bližajočega se bika v svoj popek, ta sveti stvor in spomenik božjega poljuba.

Tvoj Matjaž Kocbek

Boris Novak

S l o v o

Postaja.

Šmrk.

In on odhaja.

Mrk.

C'est la vie

bilo jih je osem:

ena mira
ena branka
ena sonja
ena joži
ena maja
ena silva
ena irena
in ena ani

ves čas sem pa imel rad le eno vesno

kaj hočemo:

c'est la vie

